

Garbis Altınođlu ile Reportaj

Posted on 04/12/2016

Kaypakkaya Partizan: Siz nerelisiniz ? Kaç kardeşiniz ? Büyük anne ve büyük babanız Ermeni katliamları ile ilgili size hiç anlatımları oldu mu? Anadolu'dan toplanıp İstanbul'a okumaya getirilen Ermeni çocuklardan, sizin memleketten de gelenler oldu mu? İlkokulu nerede okudunuz? Ermeni okulları ile tanışmanız nasıl oldu ?

Garbi Altınoğlu: Amasyalıyım. Biz iki erkek kardeşiz. Baba tarafından dedemi ve -ben 1 yaşındayken ölen- ninemi görmedim. Anne tarafından dedem ve ninemi tanıdım. Ancak onlar bana bu konuda herhangi bir şey söylemediler. Yüzü hiç gülmeyen ve hep aksi huylu olan bu dedemin, bütün kardeşlerinin ve diğer yakınlarının öldürülmesine tanık olduğunu ve kendisinin ise değirmenci olduğu için sağ bırakıldığını çok sonraları öğrendim.

İlkokulu Amasya'nın Yeşilırmak İlkokulu'nda okudum. Amasya'daki ortaokula kaydımın yapılmasından sonra, ama henüz ders yılı başlamadan önce Amasya'ya, Anadolu'da başarılı ve yoksul ailelerin çocuklarını saptayan ve onları yönlendiren bir rahip uğramıştı. Ben onun girişimi sonucunda Tıbrevank'a geldim. Benden önce, benim dönemimde ve benden sonra da Amasya'dan ve ilçelerinden Tıbrevank'a gelen başka öğrenciler oldu.

Devrimci düşüncelerle nerede tanıştınız? Türkiye'de Ermeni Lisesinde yetişen birisi ve ilk yetişen devrimciler olarak, devrimci düşüncelerin temellerinin atıldığı okulunuzda sonradan buradan mezun olan, Türkiye'de sol hareketler içerisinde yer alan A. Bakırcıyan, H. Hançer, M. Demir, N. Yalçıyan, Hrant Dink'lerin mücadelesinde şehit düşmeleri, Anadolu'nun değişik illerinden gelen hepsini ortak noktada buluşturan neydi ?

Devrimci, daha doğrusu ilerici düşüncelerle, 1963-64 yıllarında, yani 27 Mayıs darbesinden

sonra oluşan görece demokratik ortamda tanıştım. Bu sıralar Milliyet'te yazan Çetin Altan'ın ve Cumhuriyet'te yazan İlhan Selçuk'un köşe yazıları, başında Mehmet Ali Aybar'ın olduğu Türkiye İşçi Partisi'nin ve Sosyalist Kültür Derneği'nin toplantı ve seminerleri benim de içinde yer aldığım kuşağın aydınlanmasına ve devrimcileşmesine önemli bir katkı sağladı.

Özellikle Anadolu'da Ermeni kökenli her insan daha küçük yaşta, Müslüman komşuları tarafından bir "öteki" ya da "farklı" olduğunu öğrendiği bir eğitime tabi tutulur. Bu dışlanma ötedenberi Ermeni gençleri ve aydınlarını şu ya da bu sol harekete yakınlaştıran bir etki yapmıştır. Bu, 1960'lar öncesinin -tüm tutarsızlıklarına rağmen- tek gerçek muhalefet partisi olan TKP için de geçerliydi; isimlerini verdiğiniz ve en büyük özveri yapıpmış olan Ermeni gençleri için de geçerlidir.

1968'li yıllarda gençliğin anti-emperyalist mücadelesinde nerelerde ve hangi saflarda yer aldınız? FKF içerisinde boy gösteren ayrılıklarda İbrahim Kaypakkaya MDD tarafında yer alırken, siz o tartışmalarda yer aldınız mı? Kaypakkaya'yı gördünüz mü? O günkü tartışmalarda dikkat çeken bir yanı, bir anınız veyahut sizde iz bırakan bir yanı oldu mu ?

Benim devrimcileşmemde, 1965'lerin ikinci yarısında yaygınlaşmaya başlayan anti-emperyalist öğrenci eylemlerine katılmamın da önemli bir rol oynadığını belirteyim. 1969'dan itibaren Dev-Genç adını almış olan FKF içindeki devrimci güçler arasındaki görüş ayrılıkları 1969-70 dönemecinde yoğunlaştı. (TİP yanlısı reformist eğilim daha önce etkisiz hale gelmişti.) Bu dönemde gerek İbrahim ve arkadaşları ve gerekse ben, Doğu Perinçek'in ön planda gözüktüğü ve Cengiz Çandar, Gün Zileli, Oral Çalışlar, Şahin Alpay, Bora Gözen gibi isimlerin yönettiği Proleter-Devrimci Aydınlik çevresi içinde, bu çevrenin İstanbul kanadında yer alıyorduk.

Kaypakkaya'yla 1969-71 döneminde oldukça yakın bir ilişkim oldu. Zaten profesyonel devrimci olma sürecimizde genellikle Türk Solu dergisi ve İşçi-Köylü gazetesinin İstanbul'un Sultanahmet semtinde bulunan Piyerloti caddesindeki bürosunda kalıyor, geceleri masaların

üzerinde yatıyor, kaldığımız yerde akar su olmadığı için sabahları elimizde bidonlarla yakındaki bir camiye gidip oradan su getiriyorduk.

Bu dönemde İstanbul Teknik Üniversitesi'nin ünlü Saffet Müftüoğlu anfisinde her hafta tüm Dev-Genç üyelerinin katılımına açık tartışma toplantıları yapılırdı. Daha sonraları kendi bünyesinden THKO ve THKP-C'ni çıkaracak olan Dev Genç içindeki çoğunluğu küçük-burjuva devrimciliğine yatkındı ve bu da pratikte Dev Genç yöneticilerinin kendilerini adeta proletarya partisi işlevi gören bir örgüt gibi algılamalarına ve giderek daha maceracı bir taktiksel çizgi izlemelerine yol açıyordu. Mao Zedung'un görüşlerini kabul edene kadar Kaypakkaya, Dev Genç içindeki çoğunluğa egemen olan küçük-burjuva devrimciliği eğilimine sert eleştiriler yöneltiyordu. Hatta bu eğilimi, Ne Yapmalı? başta olmak üzere Lenin'in yapıtlarındaki görüşleri esas alarak eleştiren Kaypakkaya bu yüzden ağır sözlü saldırıların yanısıra fiziksel saldırıya da uğramıştı. İbrahim'in bu dönemdeki yaklaşımını anlamak için onun, Seçme Yazılar başlığı altında yayımlanan kitaplarına alınmayan Mayıs 1970 tarihli "İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter-Devrimci Politika" adlı yazısına bakılabilir.

İbrahim'i en son İstanbul'un bir gecekondu semtinde kaldığı sade bir odada gördüğümü anımsıyorum. Ortalıkta bir sürü kitap ve üzerine bir şeyler yazılmış ve notlar alınmış defterler vardı. 1971'in ortaları ya da ikinci yarısında olan bu rastlaşmamız sırasında İbrahim, resmen değilse de edimsel olarak Proleter-Devrimci Aydınlik çevresinden kopmuştu ve sanırım daha sonra önemli bir bölümü yayınlanacak olan yazılarını hazırlıyordu.

1980 yılına gelene kadar, devrimci faaliyetler içerisinde uzun bir dönem yer alırken tabii ki, aynı Ermeni Lisesinden mezun olan Armenak Bakır ile hiç karşılaştınız, onu gördünüz mü, sohbetiniz oldu mu, şehit olduğunu nerede nasıl duydunuz sizin üzerinde ne gibi etkileri oldu ?

Armenak, sanırım benden iki sınıf küçüktü. Onunla 1974 sonbaharında İstanbul'da bir-iki

kez karşılaşmış ve sohbet etmiştik. Kendisi o zamanlar sadece taze bir devrim sempatzanıydı. Armenak'ın şehit düştüğünü 1981'de, yani 12 Eylül koşullarında, zaman zaman evlerine uğradığım bir Alevi aileden işitmiştim. Onların anlattığına göre bölgenin köylüleri Armenak'ın şehit düştüğü yerde onun için uygun bir mezar hazırlamışlar, ancak devlet güçleri bu mezarı bozmuşlardı. Bunun üzerine aynı köylüler mezarı yeniden yapmış ve köylüler bir kez daha mezarı eski haline getirmişlerdi. Ve bu döngü bir süre böyle bir süre devam etmişti. Armenak'ın sadece altı yıllık bir süre içinde sıradan bir devrim sempatzanından yaman bir savaşçıya dönüşmüş olması benim için hem hoş ve hem de acı bir sürpriz olmuştu.

12 Eylül Askerî Faşist Diktatörlük dönemine zemin hazırlamak, yükselen anti faşist mücadeleyi bastırmak için, Maraş, Sivas, Çorum illerinde tezgâhlanan Alevi halka yönelik katliamlar serisinden sonra özellikle Maraş katliamında olayları başlatan ve arkasında gösterildiniz. Bu devletin her zamanki başvurduğu kirli ve Ermeni düşmanlığı propagandası için ne dersiniz ?

Ermeni düşmanlığı, Türk egemen sınıflarının farklı fraksiyonlarının ve genel olarak Türkiye gericiliği ve burjuvazisinin demirbaş propaganda aracı ve ortak buluşma noktasıdır. Bunda şaşkıncu bir yan yok. Türk ulusal kimliği Ermeni -ve Rum, Süryani vb.- sürgünü ve kıyımı süreci içinde inşa edilmiş ve bu Hristiyan halkların "etnik arındırma"ya tabi tutulmaları modern Türk burjuvazisinin oluşumunda çok önemli bir rol oynamıştır. Türk milliyetçiliğinin, diğer ülkelerin burjuva milliyetçi akımlarına kıyasla çok daha paranoyak, saldırgan ve anormal bir nitelik taşıması onun bu oluşum süreciyle doğrudan ilişkilidir.

Uzun bir dönem yeraltı illegal devrimci faaliyetlerinden sonra 1981 yılında tutuklandınız. Dönemin polis şefi işkenceci Sedat Caner'in üzerinizde ağır işkence metodlarını denediğini itiraf etti. Hatta kamuoyunda infial yarattı. Türkiye'de kaç yıl ve nerelerde kaldınız? Filmlere, şiirlere konu olan ağır koşulları ile bilinen Sinop cezaevinde ne kadar kaldınız ? "Farelerle dost oldum, ölmediğime şaşırıyorum" dediniz. İşkence'nin yeniden tartışmaya

başlandığı sicili tamamen kirli olan Türkiye hakkında neler diyeceksiniz ?

Ben 31 Aralık 1981 tarihinde İstanbul'da yakalandıktan ve polis sorgum tamamlandıktan sonra 27 Şubat 1982'de tutuklandım ve Metris Askerî Cezaevine getirildim. 5 Mayıs 1982'de ikinci bir işkence süreci için Maraş'a gönderildim. 70 gün sonra yeniden İstanbul'a getirildim ve bu kentte bir kez daha Metris ve ardından Davutpaşa, Sultanahmet ve Sağmalcılar Askerî Cezaevlerinde kaldım. 1984'te Antep Kapalı Cezaevine gönderildim. Bundan sonra; Mersin E-Tipi ve Adana Kapalı Cezaevlerinde kaldıktan sonra Mayıs 1986'da Sinop Kapalı Cezaevine sevk edildim. Yaklaşık 2.5 yıl kaldığım bu cezaevindeki yaşamımın 210 gününü gerçek yeraltı hücrelerinde geçirdim. Ekmeğimi, işte tam bir izolasyon ortamında geçirdiğim bugünlerde yeraltında yaşayan ve cardon denen iri farelerle paylaştım. Daha sonraları sırasıyla Çanakkale E-Tipi Cezaevi, Antep Özel-Tip Cezaevi ve Eskişehir E-Tipi Cezaevinde kaldım ve 31 Aralık 1991'de tahliye edildim.

İşkence olayına burjuva hümanistlerinin ve insan hakları savunucularının gözüyle bakamayız. Sömürücü sınıflar ve onların devletlerinin egemenliği, ideolojik etkileme araçlarının yanısıra gerici zora dayanır. İşkence dediğimiz uygulama, bu gerici zorun vazgeçilmez biçimlerinden biridir. Dolayısıyla gerici zorun onun biçimlerinden biri olan işkencenin, sömürücü sınıfların ezilen ve sömürülen sınıflara karşı savaşımının araçlarından biri olarak varlığını daha uzun süre sürdüreceğini kabul etmeliyiz. Sınıflı toplumlarda işkencenin önünde sonunda kaçınılmaz olduğunu saptamak elbette, işkence uygulamalarını ve bu uygulamanın esas sorumlusu olan devleti sergileme görevini ortadan kaldırmadığı gibi insan haklarını savunma alanında yürütülecek savaşımın önemini de azaltmaz.

1980, aynı zamanda ASALA örgütünün, Türk konsolosluklarına, ataşelere girişilen cezalandırma eylemlerinin had safhada olduğu yıllardı. 100'e yakın konsolosluk görevlisi öldürüldü. Bu arada hiç bir günahı olmayan Türk vatandaşları da öldürüldü. Bu eylemlerin doğruları ve yanlışları için ne dersiniz? Soykırımın tanınması için, adalet arayışları hedeflerine ulaşmış mıdır ?

ASALA'nın bu eylemlerinin, dünya kamuoyunun dikkatini Ermeni sorununa çekmeye belli bir katkısı olduğunu kabul edebiliriz. Ama bu, Ermeni halkının yaşamış olduğu kıyımla doğrudan ya da dolaylı bir ilgisi bulunmayan sivillerin, hatta diplomatların hedef alınmasını haklı göstermez. "İşe yaradı" ya da "sonuç verdi, o hâlde doğrudur" türünden bir yaklaşım apolitik ve pragmatist bir nitelik taşır. Kaldı ki bu eylemler; Evren cuntasının Ermeni düşmanlığını körüklemesine, PKK'nın 1984'te başlayan gerilla eylemleriyle ASALA'nın eylemleri arasında, olmayan bir bağlantı kurmasına ve Türk emekçileri üzerindeki şovenist etkiyi büyütmesine katkısı oldu. Türkiye dışındaki pek çok ülkede, jenosidin tanınması için, başta kitlesel protestolar olmak üzere yapılabilecek başka pek çok şey vardı. Jenosidin suç ortağı olan Almanya gibi emperyalist devletlerin bu trajediye katkısını da ele alan geniş-ölçekli bir aydınlatma ve protesto kampanyası düzenlenebilirdi ve düzenlenmeliydi. Ama bunun olabilmesi için de burjuva ASALA ve diğer burjuva milliyetçi Ermeni örgütleri yerine devrimci ve enternasyonalist bir önderliğin olması gerekirdi.

Devrimcilere, komünistlere, ilericilere, aydınlara yapılan işkenceler 12 Eylül'de had safhaya ulaştı. Sayısız şehitler verildi. Ama kin ve nefret üzerine kurulu ve bir devlet politikası olan işkencede o dönem ağır yaralı olarak yakalanan ASALA militanı Levon Ekmekçiyan'a yapılan işkencelerden sonra idam edilmesi, Nubar Yalım'ın misilleme olarak öldürülmesi, Manuel Demir'in infaz edilmesi, size ve Diyarbakır cezaevinde Ermeni'lere yapılan vahşet hakkında bugün yeni nesillere o günkü durum hakkında bilgi verebilir misiniz ?

Evet, 12 Eylül faşizmi dönemi işkencenin yaygın bir biçimde uygulandığı, insan haklarının çiğnendiği ve bütün muhaliflerin onurlarının aşağılandığı bir dönemdi. Ama, Diyarbakır Cezaevi bir yana konacak olursa bunun olağanüstü bir yanı yok. Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki bazı askerî-faşist rejimler bundan daha/ çok daha fazlasını yaptılar. Eğer Türkiye devrimci hareketi 12 Eylül darbesinin karşısında hemen çökmemiş ve ciddi bir varlık ve direniş gösterebilmiş olsaydı, Diyarbakır Cezaevinde yaşananlar istisnai olmaktan çıkar, olağan hale gelirdi. Yeni nesillerin bu konuda bir fikir edinebilmesi için onlara işadamı Selim Dindar'ın Diyarbakır Cezaevi cehenneminde yaşananlar hakkında 2003'de Neşe

Düzel'e verdiği mülakatı okumalarımı salık veririm. Bu söyleşiye şu iki linkten de erişilebilir:
<http://www.radikal.com.tr/haber.php?haberno=79191>
<http://elcezeri.blogspot.be/2011/06/cehennem-in-oteki-ad-diyarbakir-cezaev...>

Bu konuda daha ayrıntılı bilgi sahibi olmak isteyenler ise Selim Çürükkaya'nın Diyarbakır Şafağı adlı belgesel yapıtını okumalıdır.

Abdullah Öcalan'ın 7.5.2011 yılında "Ermeni milliyetçiliği konusundaki eleştirileri yadırgayanlar olmuş, doğru anlaşılmasını isterim. Ben Ermeni milliyetçiliğinin soykırıma zemin oluşturduğunu söylüyorum. Onu da İttihat ve Terakki milliyetçiliği kadar tehlikeli buluyorum" sözlerini nasıl değerlendiriyor, bu ne anlam ifade etmektedir ?

-Arkasından 23 Şubat 2013'de İmralı görüşmelerinden basına sızan bölümlerinden "Türkiye'de 3 koldan paralel devlet çalışması var. Bu ilişkiler sabote edilmeye başladı. Sıradan lobiler değil, ABD'de Yahudi, Ermeni, Rum lobileri stratejik ve taktik müdahale ediyorlar. Her üçü de Anadolu çıkışlıdır" ne anlama gelmektedir, niçin gerek görüldü ?

-Paris'te öldürülen 3 Kürt siyasetçinin ardından yine benzer açıklamalar Bese Hozat ile yapılan röportajda Abdullah Öcalan'ı doğrular nitelikte "Türkiye'de resmi devletin dışında bir de oluşan paralel devletler vardır. Mesela Fetullah Gülen cemaati paralel bir devlettir. İsrail lobisi yine milliyetçi Ermeni ve Rum lobileri paralel birer devlettir. Paralel devletlerin birbirleriyle ortaklığı ciddi bir çıkar ilişkisi vardır" açıklamaları Ermeni'ler arasında tepki ile karşılandı.

-100. yıl yaklaşırken bu gibi açıklamalar ardı ardına gelince

-çözüm süreci görüşmelerinin yürütüldüğü bir zamana denk gelmesini nasıl yorumluyorsunuz ?

-Gerek HDP gerek PKK açıklamalarında sıkça duyduğumuz “cumhuriyetin kurucu unsurlarıyız, bu bizim de eserimizdir” sözleri ne anlam ifade ediyor ?

Öcalan’ın 4 Mayıs 2011 tarihli bu açıklaması, kendisinin ve diğer PKK liderlerinin o tarihten önce ve ondan sonra yaptığı benzer açıklamalarla örtüşmektedir. PKK’ya sadece güncel siyasal savaşımın gerekleri ve yükümlülükleri açısından yaklaşan ve onun askerî gücü ve başarılarından fazlasıyla etkilenen pek çok devrimci örgüt, çevre ve kişi, bu ve benzer açıklamaların anlamını görmemekte ya da görememekte, hatta bazı durumlarda görmezden gelmektedir. PKK aslında, KURULUŞUNDAN BERİ böyle bir yaklaşıma sahipti. PKK için bir manifesto niteliği taşıyan 1978 tarihli bu belgenin üçüncü basısında şu satırları okuyoruz:

“Yunan-Makedonyalı’lar, Ermeniler, Romalılar, Partlar ve Sasaniler, köleci dönemde Kürtler’in memleketini sürekli işgal eden ve aralarında bir savaş alanına dönüştüren kavimlerdi.” (Kürdistan Devriminin Yolu/ Manifesto, s. 30) Manifesto, zaman zaman ancak küçük krallıklar kurmayı başarabilmiş olan Ermeniler’i, Yunan-Makedon, Roma ve Sasani imparatorluklarıyla aynı sepete koyarak “işgalci” olarak gösteriyor ve böylece tarihi çarpıtıyor. Ve Manifesto, Kürt aşiret reislerinin bir bölümünün Osmanlı’nın son demlerinde Süryaniler de içinde olmak üzere Anadolu’nun Hristiyan halklarına karşı gerçekleştirilen kısımlarda oynadığı role değinmiyor ya da öylesine değiniyor. Onun yerine bu belge Osmanlı-Türk devletinin Kürt halkına karşı uyguladığı ve kapsamı çok daha sınırlı olan zulüm ve vahşeti öne çıkarıyor.

Öcalan’ın ve onun izleyicilerinin stratejik hedefi, devrimci-olmayan bir Türk-Kürt birlikteliği ya da bağlaşmasıdır; bunun sağlanabilmesi için ise Türk tarafının Kürt ulusal kimliğini tanıması ve Kürt dili üzerindeki kısıtlamaları tümüyle ortadan kaldırmasıdır o kadar. Öcalan’ın bu yaklaşımı için, Kaypakkaya’nın 1970’lerin başlarında kaleme aldığı “Türkiye’de Milli Mesele” adlı makalesinde, başını Doğu Perinçek’in çektiği Şafak revizyonistlerinin ulusal soruna ilişkin yaklaşımı için söylediklerini yineleyebiliriz:

“Kürt milliyetçiliğine taviz veren bir Türk milliyetçiliği! İşte milli meseleyle ilgili bütün gevezeliklerin ve şarlatanlıkların özeti!” (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s. 256)

Bu birlikteliği çok önemseyen Öcalan 1991’de Doğu Perinçek’e verdiği bir mülakatta Türkler’in Anadolu’ya Kürtler’in desteğiyle girdiğini anlatırken şöyle diyordu: “Türkler’in Kürt beyleri ile iş yapmaları, daha sonraki yayılışlarında ve iktidarlaşmalarında çok önemli bir rol oynayacaktır. Kürtlerle ilişkileri esas olarak ittifakçılık temelinde oldu.” (“Eylemimiz gerçeğin ve demokrasinin sesidir”, Seçme Röportajlar, Cilt III, s. 42)

“Daha sonra 1500 yıllarında Yavuz Sultan Selim’in yaklaşımı da şöyle: Kürtlerin, çoğunluğu İran etkisinde, biraz da baskısı altında 23 büyük beyliği vardır. Sultan Selim onlara bir mektup yolluyor ve bugün Kamuran İnan’ın denek tahtası olduğu gibi, İdris-i Bitlisî’nin ihaneti kılavuzluğunda egemenliğini geliştiriyor.” (aynı yerde, s. 43)

“Demek istediğim, Osmanlı Türklüğü ve Sultanlığının tehlikede olduğu öyle bir tarihî kritik an ve bir ölüm-kalım savaşı dönemi var. Kuyucu Murat boşuna o kadar Alevi’yi kuyulara doldurmaz. Günümüzün Sünni Kürtlüğü, Kamuran İnan vahşiciliği de kaynağını buradan alır. Osmanlı’nın Alevi düşmanlığı, Kürdistan’da buna dayanak aramaktadır... Dediğim gibi bu ittifak, Osmanlı’ya nefes aldırdı ve giderek bir cihan imparatorluğu olmasını sağladı.” (aynı yerde, s. 44) Kuyucu Murat Paşa’nın Alevileri “kuyulara doldurma”sının “boşuna” olmadığını, yani bunun mantıklı bir nedeni (!) olduğunu söyleyen Öcalan sözlerini şöyle sürdürüyordu:

“20. yüzyılın başlarında da yine bir kritik dönem var... Gelişen kapitalizm Anadolu’yu en ücra köşesine kadar işgal etmiştir. Türk sultanlarının yaptığı gibi Mustafa Kemal de yönünü Kürtler’e döner... ” (aynı yerde, s. 44)

Burada Öcalan’ın Osmanlı’nın Alevilere kıydığını ve onları kuyulara doldurduğunu itiraf ettiğini, ama buna rağmen “İdris-i Bitlisî’nin ihaneti”ne ve Alevi katili Yavuz Sultan Selim’e

sahip çıktığını ve dahası Osmanlı'nın -Kürtlerin de desteğiyle- "bir cihan imparatorluğu olmasını" olumlu karşıladığını ve desteklediğini görüyoruz. (Aslında 16. yüzyılın son on yıllarında patlak veren Celali isyanlarını kanlı bir biçimde ezen Kuyucu Murat Paşa özel olarak Alevileri değil, tüm isyancıları hedef almıştı.) Öcalan 1999'da yakalanmasından sonra kendisini yargılayacak olan mahkemeye sunduğu iki savunma metninde bu görüşlerini güncel koşullara uyarlayarak yineliyordu. O bir Türk-Kürt bağlaşmasının Türk devletini güçlendireceğine ve onun bölge ülkeleri karşısında hegemonik bir konuma yükselteceğine işaret ediyor ve bunun olabilmesi için de Türk liderlerinden bazı "demokratik reformlar" dileniyordu:

"Cumhuriyet tarihinin bu en zor sorunu çözümlendiğinde Türkiye'nin iç barışından aldığı güçle bölgede lider bir ülke olarak hamle gücüne kavuşacağı kesindir. Ortadoğu'da liderlik dönemi Orta Asya'dan Balkanlar ve Kafkaslara kadar etkili olma anlamına gelecektir. Demokratik sistemin çözüm gücü, başta barış olmak üzere, birçok çelişki ve sorun olan bu bölgelere haklı bir müdahale ve desteğin verilmesi ve istenmesine de yol açacaktır."
(Savunma)

"PKK'nin askerî sorun olmaktan çıkması, Kürt sorununun siyasî çözümünün yolunu açacak ve beraberinde siyasî sorun olmaktan çıkması anlamına da gelecektir. Devletin bütünlüğünü birliğini zorlamaktan, ona güç verme sürecine girilecektir. Devletle demokratik bütünleşme yolu açıldıkça devlete karşıt konum aşılacaktır." (Esasa İlişkin Savunma)

"Türkiye burada büyük tehlikelerden korunma kadar, tersine yani güç kaynağına dönüştürme şansına sahip olacaktır. İçte ve dışta PKK'nin askerî savaş olanakları çözümle birlikte Türkiye'nin hizmetine girecektir... " (Esasa İlişkin Savunma)

Öcalan bundan bir yıl sonra yayımlanan "Özgür birlik için demokratik ittifak" başlıklı yazısında Türk-Kürt birlikteliğinden neyi anladığını bir kez daha açıklığa kavuşturacaktı:

“Bu ülkede Kürtler ve Türkler tarihi birlikte yaptılar. Kurulan bütün imparatorluklarda ortak pay sahibidirler. Mevcut devlet de, birlikte inşaa edilmiştir. Tarihe bakıldığında şu husus mutlaka görülmelidir: Kürtler özgürlüğü, Türkler’le beraberlikte aramışlardır. Bu neden böyle olmuştur? Coğrafyadaki yerleşime bir bakalım: Kürtler’e en yakın olanlar Türkler’dir. Oysa Araplar, Ermeniler ve diğer komşu halklarla böyle bir ilişki yoktur. Kürtler’le Türkler birarada yaşamışlardır. Bunun çarpıcı örnekleri vardır. Malazgirt’te böyle olmuştur. Alparslan’ın ordusunun içinde sayısı 10,000’i bulan Kürt savaşçı vardır. Cumhuriyet’in kuruluş süreci de böyledir; M. Kemal bu süreçte Kürtler’in desteğini almıştır.” (Özgür Politika, 21 Nisan 2000)

Öcalan 3 yıl sonra yaptığı bir başka açıklamada ise şöyle diyecekti:

“Ben kendi modelime ‘Büyük Demokratik Çözüm’ diyorum. ABD ve AB’yi aşarak yükselme modeli diyorum. Türkiye aydınlarına şu çağrıyla yapıyorum: 1071’de Alparslan Silvan’da Kürtlerle ilişkiyi nasıl düzenlediyse, 1516’da Yavuz -egemen temelde de olsa- nasıl Kürtlerle ilişki düzenlemişse, 1920’lerde Mustafa Kemal Kürtlerle nasıl ilişki düzenlemişse; günümüz için de Türk aydınları, Kürtlerle ilişkiyi bunlar gibi düşünmelidir. Başbakana da bir çağrı yapıyorum... Allah’ına ve peygamberine bağlıysan Kürt kardeşlerine doğru yaklaş diyorum. Genelkurmay’a da çağrı yapıyorum. Soruşturmada bir temsilcileri ‘sorunun çözümünü ABD, Avrupa’ya bırakmayalım, kendi aramızda halledelim’ demişti. Doğrudur. Ben de diyorum ki kendi aramızda halledelim. Genelkurmay’ı da buna çağırıyorum.” (Özgür Politika, 23-24 Ağustos 2003)

Öcalan’ın bu ittifak listesine katması gereken iki gerici odak daha var: II. Abdülhamit ile İttihat ve Terakki. Ancak o, bilinen pragmatik yaklaşımı nedeniyle bu iki adı anmaktan kaçınmaktadır. Öcalan, 23 Haziran 2006 tarihli görüşmede Alparslan, Yavuz Sultan Selim ve Mustafa Kemal zamanında yapılan üç Türk-Kürt ittifakına şimdi bir dördüncüsünün eklenmesi gerektiğini söyleyecekti. O şöyle demişti:

“Aynı şekilde Yavuz döneminde de benzer şekilde Yavuz, Kürt ittifakını sağladıktan sonra Ortadoğu’ya girebilmiştir... Yavuz ittifakı sağladıktan sonra Çaldıran, Mercidabık, Ridaniye savaşlarını kazanarak Suriye, Arabistan, Mısır yani Ortadoğu’ya egemen olabilmıştır...” (“4. İttifak Önerisi”, ANF News Agency) Yani Öcalan bu padişahın Alevi Türkmen halkına karşı uyguladığı kıyımı ve Suriye ve Mısır’ın fethini bir kez daha onamıştı. Hatta o aynı görüşmede tıpkı Türk gericileri gibi saldırganı değil kurbanı suçluyor ve muhataplarına, Türk “ulusal kurtuluş” savaşının başarısızlıkla sonuçlanması halinde Türkiye’nin daha da küçülmesi, bir Ermenistan’ın ve bir Asuristan’ın ve özerk ya da bağımsız bir Kürdistan’ın kurulması gibi “tehlikeli ve istenmeyen” gelişmelerin olabileceğini anımsatıyordu:

“Mustafa Kemal’in öncülüğünde Kürtler ve Türkler arasındaki ittifak sağlanmamış olsaydı, Kürtlerin yaşadığı Kürdistan coğrafyası bugün daha çok parçaya bölünmüş olurdu. Bugün doğudaki toprakların çoğu, Erzurum, Van, Diyarbakır gibi iller, Ermenistan sınırlarında kalacaktı. “Irak tamamen Araplaşacaktı, Suriye’nin kuzeyinde Asuristan gibi küçük bir devlet kurulacaktı. Kürtlere de Şırnak, Hakkari, belki Siirt illeri verilecekti. Türklere de Konya, Niğde, Nevşehir gibi İç Anadolu’ya sıkışmış küçük bir alan kalacaktı. Bu şekilde oluşacak küçük devletler bağımsız olamayacak, Fransız ve İngiliz emperyalizminin egemenliği altında olacaklardı. Bu küçük devletlerin bugünkü Kürt Federe Devletinden pek farkı olmayacaktı.

“Ermeniler ve Pontuslar o zamanki emperyalistlere güvenerek onların oyununa gelmişlerdir ve kaybetmişlerdir. Soykırıma uğramışlardır. Çünkü egemen güç olan Osmanlı ‘sen beni öldüreceğine ben seni öldüreceğim’ mantığıyla hareket etmiş ve bu acı tablo ortaya çıkmıştır.” (aynı yerde)

Öcalan 2011’de, bir kez daha Ermeni jenosidinin nedenini Ermeni ulusal hareketini yönetenlerin hatalarına bağlarken İttihat ve Terakki çetesini ve onları destekleyen Alman emperyalizmini aklayacak ve şunları söyleyecekti:

“Ermeniler katliam ve kıırma uğradılar. Ermenilerin bugünkü durumunda olmalarının nedeni dar Ermeni milliyetçiliğidir... Dar Ermeni milliyetçiliğinin bu durumundan da İngiltere sorumludur. Ermenilerin bugünkü sorunlarını aşabilmeleri için dar milliyetçilikten, dinî milliyetçilikten, Hristiyanlığa dayalı dinî milliyetçilikten de vazgeçmeleri gerekir. Bu onlara kaybettirdi.” (“Biz Cumhuriyetten Dışlanan Her Kesimin, Herkesin Partisiyiz”, 13 Mart 2011)

Kurtuluşu bir “Türk-İslam Sentezi” yerine bir “Türk-Kürt-İslam Sentezi”nde gören Öcalan, 23 Şubat 2013’de BDP heyetiyle yaptığı görüşmede AKP gericilerinin Anadolu Hristiyanlarına düşmanlık duygularını okşayacaktı. Hem de barış adına! Dahası o, Suriye’yi ve Rojava’yı kana bulayan teröristleri destekleyen, 2014’de, “gerekirse 4 adam gönderip 8 füze atarak ya da doğrudan Süleyman Şah Türbesi’ne yönelik bir ‘sahte bayrak’ operasyonu” yapabileceklerini ve böylelikle Suriye’ye savaş açma gerekçesi üretebileceklerini söyleyen ve “Oralara 2 bine yakın TIR” dolusu silâh göndermekle övünen MİT müsteşarı Hakan Fidan’a sahip çıkacaktı:

“Türkiye’de 3 koldan paralel devlet çalışması var. Bu ilişkileri sabote edilmeye başladı. Sıradan lobiler değil. ABD’de Yahudi, Ermeni ve Rum lobileri stratejik ve taktik müdahale ediyorlar. Her 3’ü de Anadolu çıkışlıdır. Sözde bir hükümet var, sözde bir parlamento var. CHP ve MHP paralel devletin izdüşümleridir, basit aletleridir; AKP’ye de, medya ve iş adamlarına da sızmışlar. Sadece MİT kalmış, hedeflenen bizim geliştirdiğimiz diyalogdur. MİT Müsteşarı düşürülmek isteniyor.” (“İşte Öcalan ve BDP heyetinin görüşme tutanakları”, Sol Portal, 28 Şubat 2013) MİT Müsteşarının düşürülmek istenmesinden kaygılanan Öcalan aynı görüşmede şunları da söylemişti:

“Anadolu İslamlaştıktan sonra, bin yıllık bir Hristiyanlık öfkesi var. Rum, Ermeni, Yahudi, Anadolu’da hak iddia eder. Laiklik, milliyetçilik kisvesinde elde ettiklerini kaybetmek istemiyorlar...

“Kürtler kendilerine yer arıyorlar. Kürtlerin devletten dışlanmaları son yüzyıldır. Abdülhamit bile onlara yer verdi. Mustafa Kemal de başta yer verdi. Devreye giren İsrail lobisi, Ermeni ve Rumlar, ‘Kürtler ne kadar dışlanırsa o kadar başarılı oluruz’ diyorlar. Bu paralel devlettir. Bin yıllık bir gelenektir.” (“İşte Öcalan ve BDP heyetinin görüşme tutanakları”, Sol Portal, 28 Şubat 2013)

Öcalan 21 Mart 2013’de Diyarbakır’daki Newroz kutlamalarında okunan mesajında bu gerici ve Hristiyan halklara düşman yaklaşımını yineledi. O bu mesajında, ABD ve AB emperyalistleriyle elele gerici İslamcı örgütleri ve grupları silâhlandırarak ve her yolla destekleyerek Suriye halklarının kanını akıtan Türk gericileri hakkında boş ve gerici hayaller yaymayı da sürdürüyordu:

“Ben, bu çağrıma kulak veren milyonların şahitliğinde diyorum ki; artık yeni bir dönem başlıyor, silâh değil, siyaset öne çıkıyor...”

“Zaman ihtilafın, çatışmanın, birbirlerini horlamanın değil, ittifakın, birlikteliğin, kucaklaşma ve helalleşmenin zamanıdır.

“Çanakkale’de omuz omuza şehit düşen Türkler ve Kürtler; Kurtuluş Savaşı’nı birlikte yapmışlar, 1920 meclisini birlikte açmışlardır.

“Ortak geçmişimizin önümüze koyduğu gerçek; ortak geleceğimizi de birlikte kurmamız gerektiğidir. TBMM’nin kuruluşundaki ruh, bugün de yeni dönemi aydınlatmaktadır...”

“Tıpkı yakın tarihte Misak-i Milli çerçevesinde Türklerin ve Kürtlerin öncülüğünde gerçekleşen Milli Kurtuluş Savaşı’nın daha güncel, karmaşık ve derinleşmiş bir türevini yaşıyoruz....”

Zaman Türk gericilerinin silâhı değil de siyaseti öne çıkarma gibi bir kaygıları olmadığını

yeterince gösterdi. Dahası bütün bu açıklamalar Öcalan'ın ve PKK'nın, 1514'te, 1919-22'de, hatta 1915-16'da yaşanmış trajik olayların özeleştirisini yapmak gibi bir düşüncesinin asla olmadığını gösteriyor. Bırakalım özeleştiriyi yapmayı o, "Ortak geçmişimizin önümüze koyduğu gerçek; ortak geleceğimizi de birlikte kurmamız gerektiğidir" sözleriyle bu yaşananları övmekte ve Alevi ve Ermeni kıyımlarına sahip çıkmaktadır. Dahası o, esas sorumluluğunu İttihat ve Terakki çetesi ve Kemalistlerin taşıdığı bu kirli ve kanlı ortak geçmişi bugüne taşımayı önermekte ve şunu demeye getirmektedir:

"Aramızdaki pürüzleri çözelim ve Anadolu Hristiyanlarına karşı ve Ortadoğu ve Balkanlar üzerinde hegemonya kurmak için birlikte savaşalım ve bunun için de 'İçte ve dışta PKK'nin askerî savaş olanakları'nı 'Türkiye'nin hizmetine' verelim!"

Özetlemek gerekirse Öcalan ve onun izinden yürüyen diğer PKK liderleri; Osmanlı-Türk gericiliğine, Türk "ulusal kurtuluş" savaşına, Misak-ı Milli'ye ve Türkiye Cumhuriyeti'ne sahip çıkmakta ve Anadolu'nun Hristiyan halklarına uygulanmış olan kıyımları onamakta ve -tıpkı Türk gericileri gibi- bu kıyımların asıl sorumlularının zulme uğrayan ve kurban edilen halklar olduğunu savunmaktadırlar. Peki neydi bu yere göğe sığdırılmayan Türk "ulusal kurtuluş" savaşının esas içeriği? Bu, kıyıma uğratılmış Hristiyan halkların sağ kalmayı başarabilmiş olan mensuplarının yurtlarına dönmelerini ve zorla elkonan ve yağmalanan topraklarını, evlerini ve diğer maddi zenginliklerini geri almalarını engellemekti. CHP'nin atası olan Müdafaa-i Hukuk ve Redd-i İlhak cemiyetleri bunun için kurulmuşlardı. Demek ki, İttihat ve Terakki çetesinin bir parçası ve devamı olan ve 1925'ten başlayarak Kürt halkına karşı da ağır suçlar işleyecek olan Kemalistlerin kanlı mirasına sahip çıkmanın demokratizmle, ilerencilikle ve gerçek ulusal kurtuluşçulukla hiç, ama hiçbir ortak yanı yoktur. Bir başka anlatımla bu, Türk gericilerinin Kürt halkına karşı sistemli bir zulüm ve kıyım rejimi uyguladığı gözönüne alındığında bir siyasal mazohizm örneği ve "kendi halkının celladına ve katiline aşık olma" halidir.

Peki, Öcalan ve izleyicileri neden, özü Anadolu'nun Hristiyan halklardan arındırılması olan

jenosit ve kıyımların mirasının muhafazası olan Türk “ulusal kurtuluş” savaşını alkışlıyor ve Kürt halkı ve onun liderlerini bu savaşta yer almalarından ötürü övünüyorlar? Onlar böyle yapmakla Alparslan’ın, Yavuz Selim’in, II. Abdülhamid’in, Talat Paşa’nın ve Mustafa Kemal’in torunlarına, kendileriyle AYNI mevzide durdukları, AYNI safta oldukları mesajını vermeye çalışıyor ve böylece onların güvenini kazanacaklarını sanıyorlar. Onların; AKP-PKK görüşmeleri aracılığıyla sürdürülen sözde barış görüşmelerini Ermeni ve Rum paralel devletleri ve lobilerinin baltaladığını ileri sürmeleri, hatta “bu paralel devlet”leri ve lobileri Fethullah Gülen’le ve onun örgütüyle ilişkilendirmeye kalkışmaları da aynı amaca hizmet etmektedir: Geçmişte var olduğunu ileri sürdükleri gerici Türk-Kürt ittifakının yeniden canlandırılması ve bunun için de Kürtlere sadaka kabilinden bazı hakların lütfedilmesi. Ama pratik, ilkesel açıdan tümüyle yanlış olan bu yaklaşımın taktiksel açıdan da yanlış olduğunu, Türk egemen sınıflarıyla Kürt ulusal hareketi arasında bir yakınlaşma olmadığını gösterdi.

Aslına bakılırsa, gerici bir Kürt-Türk birlikteliğini sistemli bir biçimde savunan Öcalan’ın kendisi de, Osmanlı-Türk gericiliğinin vassalı ve aleti olma anlayışının gerici bir nitelik taşıdığını ve Kürt halkının/ toplumunun kolektif bilincine derinlemesine nüfuz ettiğini itiraf ediyordu. Örneğin o, 2000’lerin başlarında yayımlanan en önemli yapıtlarından birinde şöyle diyordu:

“Türk beylik ve sultanlıklarında Türk kavminden sonra önem sırası itibariyle Kürtler ikinci sırada bir rol oynarlar. Kürtlerin tarihinde bu rol karakteristiktir. Yani başlarındaki siyasî gücün en temel yedeği olmak kendileri için bir kader gibidir. Bu, özünde kulluk ve serflik sisteminin ruhu gereğidir ve sınıfsal bir temeli vardır. Halklar arası kardeşlik ve dayanışmadan farklıdır.” (Sümer Rahip

Devletinden Demokratik Uygarlığa, Cilt II, s. 97)

Bütün bu söylediklerim PKK’nın gerici bir stratejik çizgide durduğunu yeterince gösteriyor. Ancak bu doğru saptamanın günümüz PKK gerçekliğini tümüyle yansıtmadığını da eklemem

gerek. Burada iki noktanın altını çiziceğim. Birincisi, ABD'nin 2003 yılında Irak'a saldırmasından bu yana Ortadoğu'da güç dengeleri önemli ölçüde değişmiştir. Güney Kürdistan'da -gerici bir önderlik altında da olsa- ortaya çıkan ve edimsel olarak bağımsız Kürt devletinin konumu güçlenmiş, Suriye'de PYD, İslami terör gruplarına karşı sürdürdüğü haklı savaşta bir Kürt egemenlik alanı yaratmış, Kuzey Kürdistan'da devletin tüm saldırılarına rağmen PKK gücünü korumuştur. Irak ve Suriye'nin, bir yandan dış müdahale ve saldırılar ve bir yandan da iç çatışmalarla güç yitirmiş olduğu günümüz koşullarında, ABD başta olmak üzere çeşitli emperyalist ülkelerle geliştirdiği çok yanlı ilişkiler Kürt ulusal hareketinin manevra alanını genişletmiştir. Bu da PKK sözkonusu olduğunda bu hareketin liderlerine, Türk gericiliğiyle, yukarıda özetlemiş olduğum türden bir süzeren-vassal ilişkisine girme dışında başka seçenekler sunmaktadır. Ama manevra alanının genişlemesi, PKK'nın daha devrimci bir rotaya girdiği anlamına gelmemekte ve bu kez Türk gericiliğinin hegemonyasından kurtulmakta olan bu hareketin ABD ve Batı Avrupa emperyalistleri ile "tehlikeli ilişkiler" kurmakta olduğunu göstermektedir.

İkincisi, ezilen bir ulusun ulusal zulme karşı direnişine önderlik etmekte olması, tüm belirttiğim stratejik zaafına rağmen PKK'nın taktiksel düzeyde ilerici bir konumda durduğunu gösterir. Buna, PKK'nın kardeş örgütü PYD'nin Suriye'de cihatçı terör örgütlerine karşı savaşında oynadığı olumlu rolü eklemek gerekir. Demek ki, sözkonusu stratejik zaafı ve liderlerinin ileri boyutlara varan pragmatizmine bağlı olarak PKK, son derece koşullu ve göreceli olmakla birlikte taktiksel düzeyde ilerici bir nitelik taşımaktadır. Bu önemsiz bir ayrıntı olarak görülemez. Görülemez; çünkü Türkiye'nin ve Ortadoğu ülkelerinin ikiyüzlü ABD ve AB emperyalistlerinin desteklediği bir koyu İslami gericilik saldırısı tehlikesiyle yüzyüze oldukları gözönüne alındığında Kürt ulusal hareketinin varlığı ve kavgası büyük bir güncel önem ve değer taşımaktadır.

Kaynak: kaypakayahaber.com

Diğer Yazıları: <https://tarihvetoplumlar.com/garbis-altinoglu/>

